

РЕШЕНИЕ

№ 2545

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Людмила Коева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **526** по описа за **2022** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.179 и сл. АПК.

С определение № 408 от 19.01.2022г. постановено по адм.дело №12239/2021г., Върховният административен съд-Шесто отделение е прекратил производството по делото и го е изпратил по подсъдност на Административен съд София - град.

Производството е образувано по подадена жалба с вх.№13866/05.10.2021г. по описа на ВАС от „Брандплюс България“ЕООД, с[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от К. Б. Г., чрез адв. В. Я. против Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. на министъра на здравеопазването в частта по т.10 от заповедта – „провеждането на спортни състезания с професионален характер на закрито се допуска без публика“. След като делото е прекратено с определение № 878/03.02.2022г., на основание чл. 159, т.3 и т.4 АПК, поради оттегляне на оспорения административен акт и отпадане на правния интерес, с определение № 6568 от 04.07.2022г. постановено по адм.дело № 5814/2022г. на ВАС-Шесто отделение, прекратителното определение на АССГ е отменено и делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

С жалбата се оспорва законосъобразността на т.10 от Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. на министъра на здравеопазването, като се излагат твърдения за противоречие на акт с принципа на съразмерност съгл. чл.6, ал.2 АПК, принципа на равенство – чл. 8 АПК и на последователност и предвидимост – чл.13 АПК.

Конкретно в жалбата се твърди, че жалбоподателя притежава правата за организирането и провеждането на спортното събитие S. O. 2021, което е част от календара на Световната тенис организация на професионалните играчи от сериите ATP 250. Събитието е проведено в периода 26.09.2021г.-03.10.2021г. в зала Арена А. С., като вследствие на оспорената Заповед турнирът е проведен без публика, което се отразило изключително негативно на цялостната дейност по организацията и провеждането му и в отношенията с контрагентите на жалбоподателя. С тези фактически твърдения жалбоподателят обосновава качеството си на заинтересовано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК във вр. с чл.184 АПК. Твърди се липса на обосновани критерии за приемането на тази забрана предвид разпоредбата на чл.10, ал.2 от АПК, съгласно която административния акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която се издава. Твърди се липса на обоснована и мотивирана нужда от въвеждането с процесната заповед на една несъразмерна на риска мярка за пълна забрана за посещение на публика по време на събитието S. O. 2021, с което е нарушен принципа на чл.6 АПК. Претендира се противоречие с принципа на равенство визиран в чл.8 АПК, тъй като без ясни критерии определен тип мероприятия са разрешени при определени условия, а други не-в т.7 от процесната заповед били посочени редица разрешени събития за провеждане с публика, при спазване на различни условия, които е могло да бъдат приложени и по отношение на S. O. 2021. Наведени са и доводи за нарушаване на принципа на последователност и предвидимост, предвидени в чл.13 АПК, тъй като S. O. 2020, при значително повече случаи на Covid 19 заболели в страната и при липсата на разработена ваксина, е бил проведен при 30% от капацитета на залата и в последствие е установено, че това решение е било правилно и е изпълнило целта на закона, защото в резултата на добрата организация и стриктно спазване на мерките по време на турнира не бил регистриран нито един случай на заболял зрител на турнира. Иска с отмяна на Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. на министъра на здравеопазването, в частта по т.10 от нея, предвиждаща забрана да се провеждат спортни състезания с професионален характер на закрито с публика, като противоречаща на Административно-процесуалния кодекс, в частност на принципите на съразмерност, равенство и последователност и предвидимост.

В съдебно заседание, жалбоподателят „Брандплюс България“ЕООД се представлява от адв.Я., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски съгласно представен списък /л.13/.

Ответникът по делото – министърът на здравеопазването в писмен отговор, представен по делото, и в съд.з. чрез юриск.Т. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение по делото за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия тричленен съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед №РД-01-748/02.09.2021г. на Министъра на здравеопазването на основание чл. 61, ал. 2, чл. 63, ал. 4 и ал. 11 и чл. 63в от Закона за здравето и чл. 73 от АПК и във връзка с Решение № 629 на Министерски съвет от 26.08.2021 г., са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Република България,

считано от 07.09.2021 г. до 31.10.2021 г., като министрите, съгласно функционалната си компетентност са задължени да дадат указания, след съгласуване с Министъра на здравеопазването, за прилагане на въведените с тази заповед мерки в контролираните от тях сфери и да създадат организация за изпълнението им.

С решение № 629/26.08.2021 г. на МС се удължава обявената извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 за периода 01.09.2021г. – 30.11.2021г. Заповедта е издадена на основание доклад изх. № 75-01-53/30.08.2021г. на главния държавен здравен инспектор, с който са предложени мерки, които да бъдат предприети с цел ограничаване разпространението на вируса. С т.10 от заповедта е предвидено, че провеждането на спортни мероприятия с професионален характер на закрито се допуска без публика.

В последствие, със Заповед № РД – 01 – 856/19.10.2021 г. на Министъра на здравеопазването на основание чл. 61, ал. 2, чл. 63, ал. 4 и ал. 11 и чл. 63в от Закона за здравето и чл. 73 от АПК и във връзка с Решение № 629 на Министерски съвет от 26.08.2021 г. са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 21.10.2021г., без посочен краен период на действие, като министрите, съгласно функционалната си компетентност са задължени да дават указания, след съгласуване с Министъра на здравеопазването, за прилагане на въведените с тази заповед мерки в контролираните от тях сфери и да създадат организация за изпълнението им. Изрично в т. XI от заповед № РД – 01 – 856/19.10.2021г. е посочено, че влиза в сила от 21.10.2021г. и отменя Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. и всички въведени противоепидемични мерки в отделните области.

Също така, с последваща заповед № РД-01-890 от 03.11.2021г. министърът на здравеопазването е отменил и своя заповед № РД-01-856 от 19.10.2021г., с действие до 30.11.2021г., считано от 04.11.2021г. В т. X. на новата заповед изрично е посочено, че с нея се отменя процесната с изключение на т. I, 7 – 10, които се прилагат до 07.11.2021г.

Жалбата срещу Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. на Министъра на здравеопазването е подадена на 05.10.2021г. чрез ответния орган.

Обявление за подадената жалба, като насочена срещу общ административен акт, е направено на таблото на АССГ на 19.09.2021г. /л.45/, както и на страницата на ВАС и в ДВ.

При така установените факти, настоящият тричленен съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. на Министъра на здравеопазването, с която са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 07.09.2021 г. до 31.10.2021 г., в частта по т. 10, предвиждаща провеждането на спортни състезания с професионален характер на закрито да се допуска без публика.

Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт, тъй като заповедта съдържа своя разпоредителна част, материализираща волеизявление на държавен орган, с което се създават задължения и непосредствено се засягат права и интереси на гражданите на Р. България. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорването на общия административен акт, тъй като жалбоподателят е

сред адресатите на оспорената заповед, която има действие на територията на цялата страна. С т. 10 от заповедта е въведена забрана за провеждане на спортни мероприятия с професионален характер на закрито с допускане на публика, която обективно има засягащо адресатите си действие, в частност и за жалбоподателя като притежаващ правата за организирането и провеждането на спортното събитие S. O. 2021, което е част от календара на Световната тенис организация на професионалните играчи от сериите АТР 250. Ангажирани са доказателства в тази посока (л.95 и сл.). Относно правния интерес също така, е налице произнасяне на ВАС с определение № 6568/04.07.2022г., постановено по адм.д. № 5814/2022г. по описа на ВАС, VI отд. Жалбата е подадена в срока за оспорване на общите административни актове по чл.179 АПК и пред компетентния, съгласно специалната подсъдност, разписана в чл. 63, ал.10 ЗЗ, съд.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният общ административен акт е издаден от компетентен административен орган - министър на здравеопазването. Компетентността на органа произтича от чл.63, ал.4 ЗЗ. Съгласно посочената норма, при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

С решение на Народното събрание от 13.03.2020г., по предложение на Министерския съвет /МС/, на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020г. до 13 април 2020г. /ДВ, бр.22/20 година/. С последващи решения на МС извънредното положение е удължавано, предвид епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, като с решение № 629/26.08.2021г. на МС се удължава обявената извънредна епидемична обстановка на територията на Р. България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 за периода 01.09.2021г. – 30.11.2021г. Съгласно чл. 73 АПК, на който се позовава министърът за издаването на процесната заповед, когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за

издаването му. В случая не съществува съмнение, че предпоставките на чл. 73 АПК са осъществени, тъй като към момента на издаването ѝ е налице обявено с акт на Народното събрание извънредно положение, в следствие извънредна епидемична обстановка, поради епидемия от силно заразна болест /COVID-19/, поради което и неспазването на нормите на чл. 66 АПК за уведомяване за предстоящо издаване на общ административен акт и чл.69 АПК за обезпечаването на участието на заинтересованите лица в производството, не обосновават порок на административнопроизводствените правила.

Процесната заповед е постановена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Разпоредителната воля на органа е ясно обективизирана и е посочено правното основание за нейното издаване, както и фактически съображения за нейното издаване.

Въведените с т. 10 от процесната заповед условия, представляват забрана за достъп на публика на спортни мероприятия с професионален характер на закрито. Както изрично е посочено в оспорваната заповед, същата е издадена по Предложение на Главния държавен инспектор от 30.08.2021г., поради което и мотивите, изложени в предложението се считат за такива по оспорвания акт. В предложението се съдържа обосновка относно основната цел на предлаганата мярка, а именно да се намали числеността на хората при провеждането на различни обществени дейности, мероприятия, посещения на обекти с обществено значение. Това, според главния държавен инспектор, ще допринесе за прекъсване на механизма за предаване на инфекцията. Според Главния държавен здравен инспектор, мерките са базирани на препоръки и насоки на Световната здравна организация и Европейския център за превенция и контрол на заболяванията. Същите следвало да се прилагат стриктно и в пълен обем, поради продължаващото пандемично протичане на COVID-19 в света, в т.ч. и в Европейския съюз, появата и разпространението на нови варианти на вируса, с по-висока контагиозност и тежест на протичане. Посочва изрично, че Д. вариантът, доминиращ понастоящем във всички части на света, в т.ч. и в страната, се характеризира с по-голяма контагиозност и вирулентност. Установено е, че при заразени с Д. вариант, вирусният товар, който се отделя от заразено лице е 1000 пъти повече с сравнение с други варианти, което спомага за много по-лесно и бързо предаване на инфекцията, дори и на открито. В т.3 от доклада е посочено, че с цел прекъсване на механизма на предаване на инфекциите от COVID-19 е необходимо въвеждането на мерки по отношение струпването на хора, свързано с провеждането на различни обществени дейности, мероприятия, посещения на обекти с обществено значение. Обърнато е внимание, че въвеждането на ограничителни (нефармацевтични) мерки има за цел единствено да ограничи епидемичното разпространение на COVID-19, т.е. да се намали броя на потвърдените случаи и свързаните с това тежко протичащи инфекции, изискващи болнично лечение и водещи до смъртен изход. А в т.3.3. е предложено преустановяване провеждането на закрито на мачове и други спортни събития, като единственото изключение е допуснато спрямо провеждането на професионални спортни събития на закрито, но без публика. Освен това провеждането на мачове и спортни състезания на открито се осъществява без публика. Като алтернатива е предложено допускането на открито на публика на открито до 50% от капацитета на съответния стадион/спортна зала само за лица, притежатели на т.нар. зелен (санитарен) паспорт.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че при издаване на оспорвания

административен акт не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По съответствието с материалния закон:

В Конституцията на Република България е постановен като основен принцип, че държавата закриля здравето на гражданите. Според чл. 52, ал. 3 от Конституцията, държавата е длъжна да закриля здравето на гражданите. Това изисква от нея изпълнение на позитивни задължения за защита на хората срещу смъртоносни заболявания и произтичащите от тях страдания. То е закрепено и в чл. 11 от Европейската социална харта /ревизирана/, според който държавите трябва да демонстрират способността си да се справят с инфекциозните заболявания чрез механизми за докладване и уведомяване за болести и като вземат всички необходими извънредни мерки в случаи на епидемии. Основната правна уредба, регулираща обществените отношения, свързани с опазването на общественото здраве на гражданите се съдържа в Закона за здравето. В чл. 3, ал. 1 е регламентирано, че държавната здравна политика се ръководи и осъществява от Министерския съвет. В чл. 63 ЗЗ са посочени целите за закрила на живота и здравето, даващи основание за обявяване на извънредна епидемична обстановка. Целите за закрила на живота и здравето, посочени в чл. 63 ЗЗ, даващи основание за обявяване на извънредна епидемична обстановка, предполагат предприемане на действия от изпълнителната власт на високо равнище на закрила. Предвид специфичния обект на тази закрила–живота и здравето на гражданите, конкретните мерки за нейното осигуряване следва да се основават на научни факти и всяко ново тяхно последващо развитие. В посочената разпоредба е предвидено, че при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. Извънредна епидемична обстановка по ал. 1 се обявява за определен период от време с решение на Министерския съвет по

предложение на министъра на здравеопазването въз основа на извършена от главния държавен здравен инспектор оценка на съществуващия епидемичен риск /ал.2/. Непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите по ал. 1 е налице, когато при извършване на оценката по ал. 2 се констатира, че заразната болест по чл.61, ал.1 /в условията на алтернативност/:

1.е причинена от патоген с висок епидемичен потенциал (инфекциозност на причинителя, висока смъртност, множествен път на предаване или здраво носителство) и/или източникът, механизмът и пътят на предаване са необичайни или непознати, или

2.представлява сериозна опасност за общественото здраве, дори когато броят на установените случаи при човека е малък, или

3.може да затрудни или да забави мерките за контрол на общественото здраве, включително поради липса на лечение и/или ваксина и/или наличие на многобройни огнища и други, или

4.е с ниско имунизационно покритие на населението, или

5.е необичайна за региона, сезона или населението, или

6.протича по-тежко от очакваното, има по-висока заболяемост и/или смъртност или е с необичайни симптоми, или

7.поставя в риск уязвими или рискови групи от населението (деца, възрастни хора, бежанци, лица с имунен дефицит и/или с хронични заболявания и други), или

8.има регистрирани случаи сред медицински специалисти.

В §1, т.45 от ДР на ЗЗ се съдържа легална дефиниция за понятието „извънредна епидемична обстановка по чл. 63, ал. 1“ - такава е налице при бедствие, предизвикано от заразна болест, което води до епидемично разпространение с непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, предотвратяването и преодоляването на което изисква извършване на повече от обичайните дейности по защита и опазване живота и здравето на гражданите.

Пропорционалността /забраната за прекомерност/ е изискване на принципа на правата държава. Според това изискване ограничаването на правата е съразмерно средство за постигане на определена цел, когато не се надхвърля степента на допустимото му ограничение, съизмерено със значимостта на защитавания интерес, и когато няма необосновано спрямо защитата на други конституционни ценности разширяване на основанията за допускане на ограничения на правата на гражданите. Степента, в която е допустимо ограничаването на правото, е в зависимост от значимостта на интереса, преценен като също подлежащ на конституционна закрила дотолкова, че да позволява изключение /Решение №7 от 1996г. по к.д. №1/1996г./. По естеството си преценката за пропорционалност е винаги конкретна. Във всеки отделен случай съотношението може да бъде различно и не може да бъде дефинирано по пътя на абстрактното тълкуване. Задължително е обаче, съобразно принципа на пропорционалност, това ограничение да е съразмерно на преследваната цел, а не да надхвърля необходимото за нейното постигане /Решение № 12/1997г. по к. д. №6/1997г., Решение № 14/2014 г. по к. д. № 12/2014г./. К. съд е имал възможност да изясни някои от съществените въпроси, които възникват в практиката, а и в конституционноправната доктрина, във връзка с балансирането на влизащите в конфликт основни права. В Решение № 8 от 2019г. по к. д. № 4/2019г. съдът приема, че: „По естеството си балансирането е дейност по анализ и оценка, която се извършва случай по случай и се утвърждава като подход на съдилищата, които са точният форум за разрешаване на колизия между правата. Това не е дейност по организиране на правила за разрешаване на бъдещи конкретни случаи на напрежение между основните права, подходящи да бъдат универсално прилагани с оглед на една твърда йерархия на интереси и принципи. При балансирането се дава превес на интереси при конкретни обстоятелства и съдебни изисквания, поради което не се установяват сигурни и постоянни правила, а точно обратното – те подлежат на промяна.“ Конституционния съд подчертава, че не би могло отнапред да бъде определено с какви темпове ще се развива една заразна болест, нито доколко ефикасни ще са средствата на медицината за нейното противодействие.

Общозвестен факт е, че още през февруари и март 2020г. от Съвета на Европа и Световната здравна организация /С./ са постановявани актове, с които се признава, че широкото разпространение на нови заразни болести като COVID-19 е потенциална заплаха за здравето в световен мащаб, а

взрива на заболяването е определен като "спешна ситуация за общественото здраве с международно значение" (в този смисъл Заключения на Съвета относно COVID-19 (2020/С 57/04), "Подготовка на работното място за COVID-19" от 27.02.2020 г. на С.). Държавите имат общо задължение съгласно Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /Конвенцията или ЕКПЧ/ да предприемат адекватни мерки за защита на населението от разпространение на COVID-19. Член 2 от ЕКПЧ уреждащ правото на живот е една от най-фундаменталните разпоредби на Конвенцията. Това право е неотменимо. Член 2 ЕКПЧ задължава държавите да установят законодателна рамка и да прилагат регулаторни рамки за опазване на живота. Регулаторните задължения по член 2 изискват правителствата да прилагат регулаторни рамки, за да се гарантира въвеждането и спазването на подходящи насоки и процедури за здравословни и безопасни условия, за да се предотврати разпространението на COVID-19. Тези насоки могат да съдържат съвети за осигуряване на социално дистанциране, да изискват поставянето на разделителни предпазни прегради, там където хората са в непосредствена близост или да направят задължително носенето на лицеви маски на определени места. Като алтернативна възможност в зависимост от равнището на риск може да счете за необходимо местата, където хората са в непосредствена близост се затворят или да се ограничи достъпа до тях, ако не може да се организира оставането им отворени, без да представляват заплаха за човешкия живот.

В конкретния случай, спорът се свежда до различното третиране на определени събития, при които се разрешава присъствието на публика, и до такива, при аналогични обстоятелства, при които е разрешено провеждането им, но без присъствие на публика. Действително, при избухването на пандемията от COVID-19 и в света, и у нас има малко научни изследвания, въз основа на които да се вземат решения как да се отреагира за защита живота и здравето на хората. Вярно е също, че страната ни се намира в условията на извънредна епидемична обстановка, в един доста дълъг период от време, през който действат редица и различни протиепидемични и ограничителни мерки. В този период и за избягване струпването на множество хора на едно място, заведения, театри и други публични места, са или изцяло затваряни, или работят с намален капацитет, т.е. в действителност се търпят загуби от тези ограничения. Тези мерки, различни в различните времеви периоди, съдът приема като пропорционално засягане на правата на гражданите, с цел търсене на баланс между отделните групи интереси. Не е възможно да се даде приоритет на никой конкретен интерес. Българските здравни власти са следвали препоръките, огласени в съобщенията от Европейския център за превенция и контрол на заболяванията. В случая от приложения в преписката доклад на главния здравен инспектор е видно, че според натрупаните до момента данни е налице значителен ръст с посочени конкретни цифри на случаите с вариант "Д.", който е доминирал към момента на издаване на процесната заповед. Освен това е установено, че при заразени лица с този вариант на вируса, вирусният товар, който се отделя от заразено лице е 1000 пъти повече в сравнение на други варианти, което спомага за много по-лесно и бързо предаване на инфекцията, дори и на открито. Посочено е, че новите

варианти на коронавируса заразяват по - лесно, имат по - тежко протичане, същите редуцират ефективността на противоепидемичните мерки и ваксиналните лекарствени продукти. Рязкото увеличение на заболяемостта сочи на патоген с висок епидемичен потенциал. Неочакваният, неизвестен и непредсказуем характер на пандемията води до това да се признае по-голяма свобода на преценка на държавата как да реагира, при условие, че несъмнено са се налагали незабавни мерки. Да се оспорва въвеждането на определени ограничения, в частност провеждането на спортни състезания с професионален характер на закрито без присъствието на публика, /като все пак провеждането му е разрешено/, противоречи на правото на живот, което е неотменимо и принадлежи на всяко човешко същество.

По отношение на възражението, че на 27.10.2021г. /няколко дни след края на турнира, който е приключил на 03.10.2021г., видно от представените от жалбоподателя доказателства за провеждането му/, в същата зала „Арена А.“ е проведен голям концерт на Л. К. с присъствие на публика, настоящият състав констатира, че на 19.10.2021г. със Заповед РД-01-856 на Министъра на здравеопазването, /влязла в сила на 21.10.2021 г. и отменила Заповед № РД-01-748 от 2.09.2021 г. и всички въведени противоепидемични мерки в отделните области/, са въведени нови противоепидемични мерки, като в частност с т.17 е преустановено посещението на ..... концерти и други сценични прояви на закрито, но с т.31 са допуснати редица изключения, а именно: Въведените противоепидемични мерки по т. .... 17.. може да не се прилагат при следните условия: а) 100% от персонала в съответния обект/лицата, заети с мероприятията са ваксинирани или преболедували COVID-19 или разполагат с отрицателен резултат от проведено преди влизане в обекта/мероприятието изследване, удостоверено с валидни документи за ваксинация, преболедуване или изследване по смисъла на Заповед № РД-01-733 от 27.08.2021 г. на министъра на здравеопазването и б) ръководителят на обекта/организаторът на мероприятията е взел решение и е създал необходимата организация за допускане в обекта, съответно на мероприятията само на лица, които: аа) са ваксинирани или преболедували COVID-19, удостоверено с валидни документи за ваксинация или за преболедуване по смисъла на Заповед № РД-01-733 от 27.08.2021 г. на министъра на здравеопазването или бб) представят отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизане в обекта/мероприятието изследване по метода на полимеразно верижна реакция за COVID-19 или бърз антигенен тест (до 48 часа преди влизане в обекта/мероприятието), удостоверено чрез валиден документ съгласно Заповед № РД-01-733 от 27.08.2021 г. на министъра на здравеопазването, в) условията по букви „аа“ и „бб“ не се прилагат по отношение на лица до 18 годишна възраст. Т.е. по време на проведения концерт на изпълнителя Л. К. е действала друга заповед и съответно други правила за провеждането му. Освен това, видно и при двете заповеди-оспорваната и действащата след нея, спортните мероприятия и концертите в частност, подлежат на различен рестриктивен режим.

При съобразяване на гореизложеното, съдът обуславя извод, че въведените с процесната заповед мерки и в частност, тези по т.10, оспорвани от жалбоподателя в настоящото производство, са материално законосъобразни

и не прекомерни спрямо конкретната обективна обществена ситуация към момента на въвеждането им, от една страна, и конкретните факти спрямо жалбоподателя, изтъкнати от него с жалбата до съда, от друга.

Предвид това, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК за ответника е възникнало право на разноски. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Защитата на ответника е осъществена от юрисконсулт, чието възнаграждение, предвид обема и качеството на реално осъществената защита, както и фактическата и правна сложност на делото, съдът определя в размер от 100 лева- чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Х. тричленен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „Брандплюс България“ЕООД, с[ЕИК], против Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. на министъра на здравеопазването, в частта ѝ по т.10 – „провеждането на спортни състезания с професионален характер на закрито се допуска без публика“.

ОСЪЖДА Б. България”, с[ЕИК], да заплати на Министерството на здравеопазването съдебни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.